

εὐθετώτερον πρὸς δράξιμον. Δὲν ἔχει οὐδὲν. Σπανιώτατα ἴστανται ὄρθιός ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ προσφιλέτης αὐτοῦ στάσις εἶναι νὰ κἀθηται ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ νὰ σφίγγῃ εἰς τὴν ἀγκάλην του ῥάβδον ἢ ἀλεξίβροχον, πολὺ δὲ εὐχαριστεῖται λαμβάνων ἀλεξίβροχον, καίτοι δὲν εἶναι πάντοτε ἄξιός τοιαύτης ἐμπιστοσύνης, διότι ἔχει τὴν τάσιν νὰ τὸ ἀνοίγῃ διὰ νέου τρόπου καὶ ταχέως, οὐδὲν δὲ ἀλεξίβροχον δύναται ν' ἀντίσχη εἰς τὴν μεγίστην δύναμιν τῶν μυῶν τοῦ βραχίονος καὶ τῆς σιαγῶνός του. Ἢ συνήθως τροφὴ του εἶσι χόρτα, ἀπλήστως δὲ τρώγει αὐτά. Τὴν πρωτὰν τῶν δίδωσι γάλα καὶ καρπούς. Τὴν μεσημβριάν ἔχει λεκάνην πλήρη βραστοῦ ὀρυζίου. Τὸ ἀπόγευμα καὶ ἐτέρους καρπούς καὶ οἶνον μὲ ὕδωρ. Τὸ ἑσπέρας λαμβάνει πλεόπετον γάλα, τοῦτο δὲ μὲ ἄρτον καὶ βούτυρον καὶ ὠά. Κοιμᾶται τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας καὶ ἐξυπνᾷ τὴν ὀγδόην τῆς πρωίας. Καὶ τοὶ λίαν νεκρός, ἔμαθε νὰ καπνίζῃ ὅταν τὸ σιγαρέτον εἶναι ἐντὸς σφίγγος, διότι ἡ γεύσις τοῦ καπνοῦ τὸν ἀνδιᾶζει. Ἐξάγει τῶν εὐρέων ῥωθίων του νέφη καπνοῦ. Διακόσια χιλιάδες ἀνθρώπων ἐπεσκέφθησαν αὐτὸν ἐν Βερολίῳ ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 28 1876. Ἀφοῦ τόσον προῶως ἔμαθε νὰ καπνίζῃ καὶ νὰ πίνῃ, ἐλπίζεται ὅτι ταχέως θέλει ἀποκτήσει καὶ τὰ ἄλλα τὰ διακρίνοντα σημεῖον τὸν πεπολισμένον κίβμον.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τοῦ παρελθόντος τὰς νεφέλας
 Ὁ νοῦς μου ὅταν διασχίζῃ
 Παρήγορον καὶ μάγον σέλας
 Μακρόθεν τότε θεωρῶ,
 Καὶ Κόσμος ἑξάλλος θαρρῶ
 Τὴν ὑπαρξίν μου κατοπτρίζει.

Ὁ! πόσον ἔνθους ἡ ψυχὴ μου
 Τὸ ρεῦσαν ὄνειρον λατρεύει
 Τὴν χῶδὸς σημαίνουν οἱ πάλμοί μου
 Καὶ εἶμαι σήμερον νεκρός·
 Ἄλλοτε ἔξισα . . . πικρός
 Μοὶ εἶν' ὁ θλὸς ᾗδ' ἡ γλυκύη.

Τὸ μέλλον δὲν ποθῶ ἐκεῖνο.
 Εἶν' ἀδελφον, αἰνιγμα ἔτι·
 Ἀρχαίαις ἐποχῆς προκρίνω
 Νὰ ἦμαι λάτρης ἀτυχίας.
 Μὲ πόνον θλιβεραῖς ψυχῆς
 Τὰ παιδικὰ μου κλαίω ἔτη.

Μὲ πόσῃν γοιτείαν ῥέει
 Ἢ πρώτη μας ζωὴ ἐκεῖνη!
 Ἀρωματ' ἀφελείας πνέει
 Ὅπως ὁ θῦμος τοῦ βουνοῦ,
 Καὶ διὰ νάματος ἄγνου
 Τὰ πταίσματά μας ἀποπλύνει.

Τοιαύτης πλάνου ἡλικίας
 Ποθῶ τὴν Αἴγλην ν' ἀτενίσω,
 Ἀλλὰ σβεσθείσης ὀπτασίας
 Ἐναγκαλίζομαι κενόν·
 Ὄμοι! τὸν νόμον τὸν κοινόν
 Πρέπει τυφλῶς ν' ἀκολουθήσω.

Ἡ ΣΦΑΓΗ ΤΗΣ ΚΑΒΑΡΝΑΣ.

Γιατ' ἡ Καβάρνα καίεται; Γιατὶ πέφτουν τουφέκια
 Τὶ φλόγες καὶ καπνοὶ παντοῦ πετοῦν μὲ τὸν ἀέρα;
 Θαρρεῖς χιλιάδες πέφτουνε ἐκεῖ ἀστραπελέκια,
 Καὶ σύννεφα ὀλομαυρα σκοτίζον τὴν ἡμέρα!

Μὴ τύχη γάμοι γίνονται; Μὴ τύχη καὶ Γιωρτζάδου
 Ἀχ! Οὔτε γάμοι γίνονται, οὔτε γιωρτὴ δὲν ἔχουν,
 Οἱ Τοῦρκοι μπῆκαν τὰ σκυλιὰ, καὶ ἀρχίνησαν νὰ σφάζουν
 Γυναίκας, γέρους καὶ παιδιὰ ὡσὰν θηρὰ τοὺς τρέχον

Φωναῖς βαθεῖα, ἀλλαλαχοὶ, καὶ τῶν σπαθίων οἱ κρότοι
 Ἀκούονται ἀλύπητα εἰς τὰ κορμιὰ νὰ πέφτουν,
 Νὰ . . . Φαίνονται Κυρμάσιοι νὰ πελεκοῦνε πρῶτοι!
 Καὶ πρῶτοι τρέχουν σφάζοντες καὶ καίοντες
 [κλέφτου.]

Ὁ! πόσα πέφτουνε κορμιὰ εἰς τὴν λύσσα τῆς μεγάλης
 Ἰδ' ἐκεῖ τὰ πτώματα εἰς τὸ χῶμα. Ἐκπλωμένα